

padě jde o dělníky, kteří podléhají nem. pojištění. Tuto posléze uvedenou okolnost okr. nem. pojišťovna neprokázala a jelikož podstatou přestupkového řízení v daném případě může býti výlučně onen skutek, že obviněný zaměstnával dělníky k nemocenskému pojištění povinné, avšak ježto právě tento skutek nebyl nepochybně prokázán, bylo v důsledku toho třeba obviněného od obžaloby a jejích následků osvoboditi.

Výrok tento byl nař. rozhodnutím potvrzen.

O stížnosti uvážil nss toto: — — —

Pojišťovna uplatňovala již v odvolání, že důkazní břemeno o existenci skutkové podstaty přestupku § 260 lit. a) nestíhá ji, nýbrž že úřad sám jest ex officio povinnen skutkovou podstatu zjišťovati. Žal. úřad ovšem na tuto výtku výslovně nereagoval, avšak potvrdiv prvostupňový rozsudek z jeho důvodů, kde byl zřejmě vysloven právní názor, že důkazní břemeno stíhá pojišťovnu, neuznal námitku odvolání za opodstatněnou a ztotožnil se s názorem první stolice. Nss proto nemohl shledati, že by se žal. úřad s touto námitkou vůbec — a to ani implicate — nebyl nevypořádal, avšak ve věci samé, totiž v otázce, koho zatěžuje v trestním řízení o přestupku § 260 lit. a) zákona o soc. pojištění průvodní břemeno, nemohl stanovisko žal. úřadu uznati správným.

Žal. úřad buduje svůj názor zřejmě na předpisu § 155 č. 2 pol. tr. ř., který v rozsudku první stolice je výslovně citován a jenž praví, že osvobozující rozsudek jest vydati, nebylo-li spáchání činu sloužícího obžalobě za základ dokázáno, nebo nebyla-li dokázána okolnost, že obviněný tento čin spáchal. Avšak předpis tento nejedná vůbec o tom, kdo má důkazy nutné k dokázání přestupku provést, nýbrž stanoví toliko, že osvobozující rozsudek jest vynésti, nebyl-li trestný čin objektivně prokázán.

Na otázku dnes spornou dává zcela jednoznačnou odpověď § 57 odst. 2, který nařizuje, že policejní trestní soud je povinen, během řízení všechny k objasnění skutkového stavu sloužící okolnosti z moci úřední zjistiti. Tím jest jasně vysloveno, že je věcí úřadu, aby sám zjišťoval skutkovou podstatu přestupku, a to tím více tam, kde jde o přestupek z moci úřední stíhatelný, jak jest u přestupku § 260 lit. a) zákona o sociálním pojištění (srov. nález Boh. A 8842/30).

Měl-li proto žal. úřad za to, že pojišťovna má povinnost, aby prokázala, že skutková podstata onoho přestupku je dána, a že může vynésti osvobozující rozsudek, resp. jej potvrditi již proto, že se pojišťovně tento důkaz nezdařil, byl veden mylným právním názorem a slušelo proto naříkané rozhodnutí zrušiti podle § 7 zákona o ss.

Č. 12.361.

Pojišťovací právo: * I když nemocenská pojišťovna přihlášku podle zákona č. 221/1924 Sb. přijala a pojistné předepsala, může přijetí přihlášky odvolati a vysloviti nedostatek pojistné povinnosti, zjistila-li dodatečně, že předpoklady pojistné povinnosti dány nejsou.

(Nález z 3. dubna 1936 č. 12.097/36.)

V ě c: Okr. nem. pojišťovna v Prostějově (adv. Dr. L. F. Novosad z Prostějova) proti rozh. zem. úřadu v Brně z 12. září 1933 o sociálním pojištění.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Okr. nem. pojišťovna v Prostějově rozhodla výměrem z 28. května 1932 podle § 189 zákona č. 221/1924 Sb. ve znění zákona č. 184/1928 Sb., že Oldřiška L. ve svém poměru u Maxe L. v době od 8. března do 2. května 1932 pojistné povinnosti podle § 2 cit. zákona nepodléhala, a zrušila přihlášku k pojištění.

Okr. úřad v Prostějově zamítl odvolání Oldřišky L.

Dalšímu odvolání Oldřišky L. žal. úřad nař. rozhodnutím vyhověl, zrušil jak napadený výměr okr. úřadu, tak i výměr okr. nem. pojišťovny a vyslovil, že okr. nem. pojišťovna nebyla oprávněna již uznanou pojistnou povinnost Oldřišky L. dodatečně popíratí a dotýčnou přihlášku zrušiti. Rozhodnutí odůvodnil takto: Dne 9. března 1932 přihlásil Max L. Oldřišku L. u okr. nem. pojišťovny v Prostějově bez výhrady k nemocenskému pojištění dnem vstupu do zaměstnání 8. března 1932 a odhlásil ji zase dne 2. května 1932 z pojištění se dnem výstupu ze zaměstnání 2. května 1932. Proti této přihlášce a odhlášce okr. nem. pojišťovna v Prostějově nic nenamítala a předepsala Maxu L. platebními výměry z 8. dubna 1932 a 11. května 1932 také pojistné za Oldřišku L. za dobu od 8. března do 27. března 1932 a za dobu od 28. března do 4. dubna 1932. Okr. nem. pojišťovna vzala tedy přihlášku Oldřišky L. na vědomí bez námítky. Tímto nastal však podle ustálené judikatury nss mezi pojišťovnou a pojištěncem, bez ohledu na skutečnou pojistnou povinnost ve smyslu zákona, faktický pojistný poměr se všemi oboustrannými závazky a právy a okr. nem. pojišťovna nebyla již oprávněna teprve, když L. uplatnila nárok na dávky, hlásíc se nemocnou dne 9. května 1932, zrušiti nař. výměrem z 28. května 1932 přihlášku ex post. Na tom také nic nemění okolnost, že okr. nem. pojišťovna odepsala výměrem z 3. června 1932 Maxu L. pojistné předepsané za Oldřišku L., poněvadž také toto odepsání stalo se teprve dodatečně, když pojišťovna měla již předepsáno pojistné a nastal pojistný případ. Následkem toho je také bezvýznamnou oklnost pojišťovnou uplatněná, že Max L. pojistné za Oldřišku L. předepsané nezaplatil, a ponechává se pojišťovně na vůli toto pojistné dodatečně předepsati a podle potřeby cestou exekuce vymáhati. Nař. výměr, jímž okr. nem. pojišťovna dodatečně popřela pojistnou povinnost Oldřišky L. a její přihlášku zrušila, byl tudíž nezákonný.

O stížnosti uvážil nss toto:

Pojišťovna nepopírá skutečnosti v nař. rozhodnutí zjištěné, zejména že Oldřiška L. byla u pojišťovny k nemocenskému pojištění přihlášená, že pojišťovna proti přihlášce a pozdější odhlášce nic nenamítala a předepsala Maxu L. pojistné, brojí pouze proti právnímu názoru žal. úřadu, že tím, že pojišťovna vzala přihlášku bez námítky na vědomí, nastal mezi pojišťovnou a Oldřiškou L. bez ohledu na skutečnou pojistnou povinnost faktický pojistný poměr se všemi oboustrannými závazky

a právy, následkem čehož nebyla pojišťovna oprávněna, když nastal pojistný případ, dodatečně přihlášku zrušiti. Stížnosti bylo dáti za pravdu.

Nss ustáleně judikuje, že v přihlášce u pojišťovny jest spatřovati závazné uznání zaměstnavatele vůči pojišťovně o tom, že je tu zaměstnání zakládající pojistnou povinnost (viz nář. Boh. A 11.658/35 a nálezy v něm uvedené). Tím vyslovil však nss toliko, že zaměstnavatel, který přihlásil pojišťovně osobu pojištění ex lege nepodrobenou, nemůže již později, když pojišťovna přihlášku přijala, vznášeti na spor otázku pojistné povinnosti dotyčné osoby pro dobu minulou. Pojišťovna nemá totiž zákonného závazku, ba často ani možnosti, přezkoumávati došlé přihlášky po té stránce, zdali je přihlášená osoba skutečně zaměstnána způsobem zakládajícím pojistnou povinnost, a bude jí zpravidla spokojiti se přihláškou a podle této zaříditi další svůj postup (srov. Boh. A 10.019/32). Tím však, že pojišťovna původně přihlášku přijala a snad i pojistné předepsala, neztrácí ještě právo, aby dodatečně, vznikla-li by pochybnost o tom, zda přihlášená osoba spadá do okruhu osob jmenovaných v § 2 zákona č. 221/1924 Sb., v tomto směru konala šetření, a v případě, že nejde o osobu pojištění podrobenou, přijetí přihlášky odvolala a vydala výměr podle § 189 poj. zákona, popírající pojistnou povinnost.

Žal. úřad, vycházející z mylného právního názoru, že st-lka nebyla oprávněna pojistnou povinnost Oldřišky L. dodatečně popírati a dotyčnou přihlášku zrušiti, zrušil jak napadený výměr okr. úřadu, tak i výměr okr. nem. pojišťovny. Nař. rozhodnutí jeví se tudíž podle toho, co bylo shora řečeno, nezákonným.

Č. 12.362.

Živnostenské právo. — Řízení správní. — Řízení před nss: * O odnětí koncese k provozování zastavárenské živnosti, i když byla koncese udělena před účinností zák. č. 259/1924 Sb., rozhoduje za účinnosti tohoto zákona a zákona č. 125/1927 Sb. z e m s k ý úřad v I. stoli (Slovensko a Podkarpatská Rus).

(Nález ze 4. dubna 1936 č. 12.085/36.)

V e c: Sála M. v Berehove do rozhodnutia zem. úřadu v Užhorode zo dňa 12. septembra 1931 o odňatie koncesie k prevádzaniu zastavárenskej živnosti.

V ý r o k: Napadnuté rozhodnutie zrušuje sa pre vadnosť pokračovania.

D ô v o d y: Výmerom zo dňa 2. apríla 1930 odňal okr. úrad v Berehove sť-lke vo smysle § 73 odst. 2 zákona č. 259/1924 Sb. koncesiu, ktorá bola sť-lke k prevádzaniu živnosti zastavárenskej býv. magistrátom mesta Berehovo dňa 12. februára 1898 udelená.

Napadnutým rozhodnutím zamietol žal. úrad odvolanie sť-lkino do tohoto výmeru a pripojil k svojmu rozhodnutiu právne poučenie, že